

Charles Dickens

Scriitorul care a cucerit inima publicului
cu romanele sale

Micii mei
EROI

Dacă ar trebui să alegi între o poveste tristă și una veselă, cu siguranță, ai prefera-o pe cea veselă, nu-i așa? Însă oricât de mult ne-ar plăcea, în viață există și lucruri triste, cum sunt sărăcia, corupția și nedreptățile. Dacă nu am vorbi niciodată despre ele, ar cădea în uitare și, mai ales, nu s-ar face nimic pentru remedierea lor. Mă numesc Charles Dickens și mi-am dedicat viața acestor teme, scriind despre ceea ce nimeni nu voia niciodată să vorbească.

Pentru că am avut o copilărie grea, când m-am făcut mare m-am hotărât să scriu în romanele mele despre unele dintre cele mai rele lucruri care se întâmplau în epoca mea. Să nu crezi însă că operele mele au fost plictisitoare, dimpotrivă: au avut foarte mare succes, și am devenit unul dintre cei mai cunoscuți scriitori din lume. Vrei să știi cum am reușit? Am să-ți povestesc.

Iată povestea mea.

M-am născut pe 7 februarie 1812 în Portsmouth, un oraș din sudul Angliei, iar, câțiva ani mai târziu, familia mea s-a mutat în Chatham. Ambele orașele erau porturi, fiindcă tatăl meu, John, era funcționar în birourile Marinei. Atât el, cât și mama, Elizabeth, erau oameni sociabili și foarte veseli, și totul era minunat. Singurul lucru negativ era faptul că tata era foarte larg la punga, ajungând mereu să cheltuiască mai mult decât câștiga.

- Tată, n-am putut să cumpăr carne. Măcelarul spune că trebuie mai întâi să ne plătim datoria din urmă.

- Nu-i nimic, asta înseamnă că vom mânca pește.
- Avem datorii și la vânzătorul de pește.
- Ei, azi ne vom mulțumi să mâncăm doar pâine.
- Brutarului încă nu i-am plătit ultimele cinci pâini.
- Hmmm, lasă-mă să mă gândesc... Gata, să mergem cu toții la restaurant!

Nu era chip să îndreptăm lucrurile. Deseori nu aveam bani nici măcar pentru rechizite. Așa că **aproape tot ce am învățat a fost de capul meu.**

Cu toate acestea, anii trăiți la Chatham au fost foarte fericiți: îmi plăcea să mă joc cu ceilalți copii din vecini sau să mă duc în port să mă uit la pescarii care se întorceau de pe mare. Dar mai cu seamă, pe vremea aceea, **mi-am descoperit pasiunea care avea să mă însoțească toată viața: cărțile.** Mulțumită lor puteam să trăiesc aventuri incredibile, să vizitez țări îndepărtate și chiar să călătoresc în timp.

Nu-i de mirare că mi-am petrecut zilele devorând carte după carte!

- Băiete, de unde-ai apărut? Te caut de ore întregi.
- Bună, tată, vin de pe insula lui Robinson Crusoe.
- Ce frumos! Când o să am bani o să ți-o cumpăr. Și acum unde te duci?
- Mă duc în trecut, să trăiesc aventurile unui cavaler numit Don Quijote.

Cărțile erau pline de povești fascinante, iar eu visam să scriu într-o zi aventuri tot atât de emoționante.

